

РЕШЕНИЕ

№ 4100

гр. София, 17.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 17.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **1712** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] ,представявано от управителя А. С. срещу Покана за доброволно изпълнение с изх.№ 01-181-2600/8 от 25.01.202г ,издадена от Началник на отдел „ПСМП-РА“ при Обл.дирекция на ДФЗ Р.,с искане да се обяви нищожността ѝ , а в алтернатива да се отмени като незаконосъобразна.Излагат се аргументи и в двете посоки.

Жалбоподателя се представлява от адв. М. и адв. И. в съд.заседание,в което поддържат жалбата на изложените в нея основания и молят за отмяна на акта,с който са уведомени ,че следва да заплатят сумата 559526.76лв . Излагат се подробни аргументи за допустимостта на жалбата и за нейната основателност в писмени бележки от 24.03.2022г .Моли за присъждане на разноски.

Ответникът – Началник на отдел „ПСМП-РА“ при Обл.дирекция на ДФЗ Р. не изпраща представител и не взема становище по същество.Становище от изп.директор на ДФЗ чрез юриск. Ж. е изразено при изпращане на жалбата в съда /стр.23 и сл.от делото/ . Основното възражение на ответника се отнася до недопустимост на оспорването , доколкото липсва годин за оспорване акт. Твърди се ,че поканата за доброволно изпълнение не притежава белезите на ИАА,а е междинен акт,част от процедурата за доброволно уреждане на задължението на [фирма] към ДФЗ,поради неизпълнение на договор №18/589038/00120 от 20.08.2018г ,преди Фонда да предприеме действия по снабдяване с ИЛ в заповедно производство.Пренедира се юрисконсулско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и

становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Не се оспорва от страните по делото сключения между тях договор №18/589038/00120 от 20.08.2018г / стр.23 и следващи от делото / по силата на който ДФЗ предоставя държавна помощ „Помощ за реализиране на доброволно поети ангажименти за хуманно отношение към свинете“ , за срок от 5 години. Жалбоподателят е сключил този договор в качеството си на земеделски производител , регистриран по реда на Наредба № 3/ 1999г за създаване и поддържане на регистър на земеделските стопани, а ДФЗ , чрез изп.директор Ж. Ж.,в качеството си на административен орган т.е отношенията между страните не са равнопоставени , а са такива на власт и подчинение. Не се споделя възражението на ответника ,че се касае за гражданско правни отношения между страните и оспорената в настоящето производство „Покана за доброволно изпълнение“ не създава задължения за адресата ѝ ,а е само част от производството по снабдяване с ИЛ въз основа на извлечение от сметка.

При действието на чл.19а ал.2 от АПК в редакцията от ДВ, бр. 74 от 2016, процесния договор №18/589038/00120 от 20.08.2018г се определя като административен . Съгласно тази разпоредба „Административният договор е писмено съглашение между административен орган и граждани или организации“.Следователно още преди сключване на горепосочения договор между жалбоподателя и ДФЗ / който не е страна в процеса/ , законодателя е регламентирал, кои договори са административни и правила относно тяхното съдържание,действие,прекратяване,поради което не следва изобщо да се обсъжда има ли обратно действие разпоредбата на чл.19а от АПК или няма ,тъй като фактите по делото сочат наличието на нормативна уредба на административния договор още към момента на сключване на договор №18/589038/00120 от 20.08.2018г.

Следователно след като безспорно се установява ,че договор №18/589038/00120 от 20.08.2018г,посочен като нарушен в оспорената пред настоящата инстанция , покана за доброволно изпълнение с изх.№ 01-181-2600/8 от 25.01.202г от Началник на отдел „ПСМП-РА“ при Обл.дирекция на ДФЗ Р. е административен , то приложима относно характера и реда за реализиране на вземанията е регламентацията на чл.27 ал.5 от ЗПЗП . Съгласно тази разпоредба : „Вземанията, които възникват въз основа на административен договор или административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс“. В чл. 162, ал. 2, т. 8 ДОПК се посочва ,че публични са държавните и общински вземания: за недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени или неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от средства на Европейския съюз, включително свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, включително финансови корекции, надплатен аванс, надхвърлени процентни ограничения, превишени позиции по бюджета на проекта, кръстосано финансиране, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз. Събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго-чл.165 от ДОПК. С разпоредбата на чл. 20а, ал. 5 от ЗПЗП, в сила от 28.06.2019 г., е определено, че изпълнителният директор на ДФЗ-РА издава актове за установяване на публични държавни вземания по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс и решения за налагане на финансови корекции по реда на глава пета, раздел III от Закона за управление на средствата от

Европейските структурни и инвестиционни фондове. Следователно вземането фигуриращи в оспорената покана за доброволно изпълнение, следва да се установи и събере единствено по реда на ДОПК, чрез издаване на АУПДВ.

Цитираните норми обуславят основателност на искането на жалбоподателя за обявяване нищожността на процесната покана за доброволно изпълнение с изх.№ 01-181-2600/8 от 25.01.202г от Началник на отдел „ПСМП-РА“ при Обл.дирекция на ДФЗ Р. .

Доколкото в специалните закони и в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум). 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. 5). Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

На първо място във връзка с гореизложеното следва да се посочи, че процесният акт- покана за доброволно изпълнение с изх.№ 01-181-2600/8 от 25.01.202г от Началник на отдел „ПСМП-РА“ при Обл.дирекция на ДФЗ Р. е издаден от некомпетентен орган. Съгласно чл.20а ал.3 от ЗПЗП изпълнителният директор може да делегира със заповед част от предоставените му от управителния съвет правомощия за сключване на административни договори и/или за издаване на административни актове по чл. 12, ал. 7 на заместник изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда. Заповед в този смисъл, със съдържание за делегиране на правомощия към Началник на отдел „ПСМП-РА“ при Обл.дирекция на ДФЗ Р. не беше представена от ответника .

Съгласно § 1, т. 13 от ДР на ЗПЗП, Разплащателната Агенция е специализирана акредитирана структура за приемане на заявления, проверка на условията и извършване на плащания от Европейските земеделски фондове и за прилагане на пазарни мерки, включително интервенция на пазарите на земеделски продукти по правилата на Европейския съюз.

Според нормата на чл. 27, ал. 3 и ал. 4 от ЗПЗП Разплащателната агенция е длъжна да предприеме необходимите действия за събирането на недължимо платените и надплатените суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в законодателството на ЕС. Този тип вземания, които възникват въз основа на административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на ДОПК, като съгласно чл.162, ал. 2, т. 8 от ДОПК публични са вземанията за недължимо платени и надплатени суми, вкл. по финансираните от европейските земеделски фондове, както и свързаното с тях национално съфинансиране. В настоящия случай не е издаден АУПДВ, с което съществено е нарушена процедурата по събиране на вземания от Фонда. В издадената покана за доброволно изпълнение с изх.№ 01-181-2600/8 от 25.01.202г от Началник на отдел „ПСМП-РА“ при Обл.дирекция на ДФЗ Р. не се съдържа никакви фактически установявания, които са довели до вземането на това властническо решение – да се възстановят получените средства от 559526.76лв. От същата не се установява основанието въз основа, на което се иска възстановяване на сумата. Какви конкретни действия са довели до неизпълнение на задължение, съгласно т.3.4, за да се приеме че жалбоподателя следва да понесе отговорността по т.5.5 раздел V “Отговорности“ от договор №18/589038/00120 от 20.08.2018г

Нормата на чл. 27, ал. 5 от ЗПЗП препраща към чл.166, ал. 2 от ДОПК, според който ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публично държавно вземане, то се установява по основание и размер с АУПДВ, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК. Ако в съответния закон не е определен органът за издаване на акта, той се определя от ръководителя на съответната администрация.

В специалния закон ЗПЗП не е регламентирана процедурата за установяване на публичните държавни вземания, както и орган, който е компетентен да издава актовете с такова съдържание. Поради това, съобразно предписанието на чл. 166, ал. 2 от ДОПК ръководителят на съответната администрация, в случая Изпълнителният директор на ДФЗ, следва да определи органа, натоварен да издава актовете за установяване на публични държавни вземания.

От изложеното следва, че оспорения адм.акт, с който се създава задължение за [фирма] с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя А. С. да възстанови получени средства по договор №18/589038/00120 от 20.08.2018г за предоставяне на държавна помощ „Помощ за реализиране на доброволно поети ангажименти за хуманно отношение към свинете“, наименован „Покана за доброволно изпълнение“, с изх.№ 01-181-2600/8 от 25.01.202г, издаден от Началник на отдел „ПСМП-РА“ при Обл.дирекция на ДФЗ Р. е нищожен, поради липса на установено форма, съществено нарушаване на процесуалните правила и некомпетентност на органа. В случая доколкото има правна норма / чл.27 ал.5 от ЗПЗП/, която да предвижда специален режим на събиране на процените вземания, който не е спазен, съдът приема че е налице съществен порок при издаване на оспорения акт, който не може да бъде saniран.

Предвид изложеното съдът приема, че спорната „Покана за доброволно изпълнение“, с изх.№ 01-181-2600/8 от 25.01.202г, издадена от Началник на отдел „ПСМП-РА“ при Обл.дирекция на ДФЗ Р. е нищожен адм.акт и следва да се прогласи нищожността ѝ.

Предвид характера на производството преписката следва да се изпрати на компетентния орган - ДФЗ за издаване на АУПДВ, в случай че се установи неизпълнение на задължение т.3.4 , за да се приеме че жалбоподателя следва да понесе отговорността по т.5.5 раздел V“Отговорности“ от договор №18/589038/00120 от 20.08.2018г.

При този изход от процеса ответника ще следва да заплати на жалбоподателя сторените разноси в размер на 12061.23лв ,съгласно списък по чл.80 от ГПК / стр.310 от делото /

Водим от горното ,съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на „Покана за доброволно изпълнение „ с изх.№ 01-181-2600/8 от 25.01.202г ,издадена от Началник на отдел „ПСМП-РА“ при Обл.дирекция на ДФЗ Р.

ИЗПРАЩА преписката на Изп.директор на ДФЗ С. за издаване на АУПДВ, в случай че се установи неизпълнение на задължение т.3.4 , за да се приеме че жалбоподателя следва да понесе отговорността по т.5.5 раздел V“Отговорности“ от договор №18/589038/00120 от 20.08.2018г.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ – РА да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] ,представявано от управителя А. С. сумата 12061.23лв,представяващи разноси по делото

Решението може да бъде обжалвано от страните с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: